

Glasul din infinit

Nicu Hăloiu

Glasul din infinit

...

M-am rătăcit cândva, născându-mă aici,
În lumea cea bogată, cu uriași pitici
Și am crescut apoi, într-un micuț oraș,
Visând ca toți ceilalți, să-ajung uriaș!

...

Dar am rămas la fel, așa cum m-am născut,
Un individ mărunț, un curajos tăcut
Și toată viața mea am tot sperat visând
Că nu sunt un ratat, că pot crește oricând!

...

Eu nu voiam să fiu cum apăreau ceilalți,
Niște mărunți normali, ce se credeau înalți,
Eu mă tot vedeam neînsemnat, mărunț,
Un ins privind la stele prea dinspre pământ!

...

Și-am început să iau tot ce puteam, să cresc,
Să-mi împlinesc oricum visul nebunesc
Și-apoi L-am auzit pe cel ce-a fost pe cruce:
-”E fericit săracul, că multe n-are-a duce!

...

E fericit acela ce plânge și suspină,
Că-n el se află cerul și-a cerului Lumină”,
L-am auzit spunând pe uriașul sfânt,
”Fiți îndrăzneți ca Mine, că Eu sunt cel ce sunt”!

...

Și, ca printr-o minune, atunci m-am hotărât,
De m-am născut mărunț, să nu mai fiu tăcut,
Să îndrăznesc ca El, să nu fiu mic și laș,
Și chiar de sunt mărunț, muri-voi uriaș!

...

Acum, privind spre stele de-aici de pe pământ,
Îi mulțumesc smerit că nu mai par, ci sunt
Și-aud un glas ce vine parcă din infinit
”Fii îndrăzneț ca Mine, că Eu am biruit”!